

Ročník 1983

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 22

Vydána dne 6. října 1983

Cena Kč

OBSAH:

100. Vyhláška federálního ministerstva zemědělství a výživy, kterou se mění a doplňuje vyhláška federálního ministerstva zemědělství a výživy č. 159/1975 Sb., o spolupráci v zemědělství a jejích formách
101. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Syrskou arabskou republikou
102. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních
103. Redakční sdělení o opravě tiskové chyby

100

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva zemědělství a výživy

ze dne 30. srpna 1983,

**kterou se mění a doplňuje vyhláška federálního ministerstva zemědělství a výživy č. 159/1975 Sb.,
o spolupráci v zemědělství a jejích formách**

Federální ministerstvo zemědělství a výživy stanoví podle § 97 odst. 1 a 2 zákona č. 122/1975 Sb., o zemědělském družstevnictví, v dohodě s federálním ministerstvem financí a Státní arbitráží Československé socialistické republiky:

1. § 1 zní:

„§ 1

Čl. I

Vyhláška federálního ministerstva zemědělství a výživy č. 159/1975 Sb., o spolupráci v zemědělství a jejích formách, se mění a doplňuje takto:

Tato vyhláška upravuje blíže vzájemnou spolupráci jednotných zemědělských družstev (dále jen „družstvo“), popřípadě družstev a dalších socialistických (především zemědělských) organizací v zájmu dalšího rozvoje zemědělské výroby i jiných činností, které přispívají k zvyšování intenzity a efektivnosti zemědělské výroby. Stanoví zejména náležitosti smluv o spolupráci v zemědělství, po-

stup při jejich zpracování, uzavírání a schvalování, podmínky, za nichž mohou být změněny nebo zrušeny, orgány kooperačních sdružení a společných zemědělských podniků a způsob jejich zřizování, jejich působnost a vztahy mezi nimi, zásady financování a finančního hospodaření společných zemědělských podniků a postup při jejich slučování a spolupráci.“.

2. V § 3 se vypouštějí slova „na úsecích zemědělské výroby“.

3. V § 4

odstavec 1 písm. c) zní:

„c) ustanovení o orgánech kooperačního sdružení a jeho řízení;“,

odstavec 1 písm. e) zní:

„e) úpravu účasti členských organizací na společné činnosti, zejména

1. výše a způsobu poskytování členských podílů formou finančních, popřípadě materiálových prostředků,
2. materiálové a finanční účasti členských organizací na společné činnosti,
3. výše (rozsahu) dodávek výrobků, prací a služeb poskytovaných členskými organizacemi pro zabezpečení společné činnosti,
4. zabezpečení společné činnosti potřebným počtem pracovních sil a základních podmínek výkonu jejich práce,
5. výše cen vzájemně poskytovaných výrobků, prací a služeb v souladu s cenovými předpisy,
6. vlastnictví (správy) majetku pořízeného nebo vytvořeného v souvislosti se společnou činností,
7. zásad rozvrhování výnosů a nákladů ze společné činnosti mezi členskou organizací;“.

v odstavci 1 se vypouštějí ustanovení uvedená pod písm. f), h) a j); dosavadní ustanovení písm. i) se vkládá za ustanovení písm. e) a označuje jako ustanovení písm. f),

se připojují odstavce 4 a 5, které zní:

„(4) Nesdružují-li členské organizace finanční prostředky a není-li třeba — s ohledem na předmět a rozsah společné činnosti a na počet členských organizací — vytvářet společné orgány (jednoduchá spolupráce v zemědělství), stačí, aby smlouva o spolupráci obsahovala:

- a) názvy a sídla členských organizací;
- b) předmět spolupráce;
- c) úpravu účasti členských organizací na společné činnosti;
- d) ustanovení o důsledcích porušení povinností členskou organizací.

(5) Rozpory vzniklé mezi členskými organiza-

cemi v souvislosti s plněním povinností vyplývajících ze smlouvy o spolupráci podle odstavce 4 řeší na návrh některé z nich příslušná zemědělská správa, která tuto smlouvu schválila (§ 6 odst. 2). Týká-li se tento rozpor členské organizace, k jejíž účasti na smlouvě je třeba souhlasu jí nadřízeného orgánu (§ 6 odst. 3), řeší jej příslušná zemědělská správa v dohodě s tímto orgánem.“.

4. V § 6 odst. 2 třetí věta se slova „sídla převážná část členských organizací“ nahrazují slovy „sídlo provozovatel (§ 13)“; na konci se připojuje tato věta: „Před schválením smlouvy si krajská zemědělská správa vyžádá stanoviska okresních zemědělských správ, v jejichž obvodech mají sídla členské organizace.“.

5. § 10 odst. 2 písm. d) zní:

„d) podílet se poměrně podle rozsahu účasti na financování společné činnosti na základě rozvrhu výnosů a nákladů a přispívat na tvorbu fondů kooperačního sdružení;“.

6. § 11 zní:

„§ 11

V kooperačním sdružení se ustavují — s výjimkou případů uvedených v § 4 odst. 4 — kooperační rada, provozovatel a revizní komise.“.

7. V § 12

odstavce 1 a 2 zní:

„(1) Kooperační rada je nejvyšším orgánem členských organizací kooperačního sdružení, který řídí společnou činnost a rozhoduje o nejzávažnějších otázkách týkajících se kooperačního sdružení. Kooperační rada zejména

- a) jedná a rozhoduje o koncepci rozvoje kooperačního sdružení v souladu s programem specializace a koncentrace zemědělské výroby v členských organizacích a zajišťuje účinnou pomoc zaostávajícím členským organizacím;
- b) schvaluje návrhy střednědobých a prováděcích hospodářských plánů kooperačního sdružení a jejich změny;
- c) projednává návrhy střednědobých a prováděcích hospodářských plánů členských organizací;
- d) schvaluje účetní uzávěrku společné činnosti za běžný rok a návrh na rozdělení výnosů a nákladů členskými organizacemi;
- e) schvaluje vnitřní pravidla kooperačního sdružení;
- f) rozhoduje o zřízení a používání fondů výstavby, popřípadě i fondů kooperace a dalších účelových fondů;
- g) volí členy revizní komise;
- h) se souhlasem příslušné zemědělské správy stanoví pravidla odměňování a funkční platy a prémie vedoucím odborným pracovníkům uvolněným pro činnost v kooperačním sdružení;

- i) řídí rozvoj společných zařízení u provozovatele a jejich využívání pro společnou činnost;
- j) koordinuje postup členských organizací při řízení komplexního systému využívání zemědělské půdy a péče o ni a při změnách výrobního zaměření v zájmu dosažení účelné specializace a koncentrace výroby v členských organizacích zemědělské prvovýroby;
- k) organizuje poskytování výrobků, prací a služeb členskými organizacemi;
- l) v souladu se smlouvou o spolupráci stanoví způsob postihu členské organizace za porušení povinností a závazků vyplývajících pro ni ze smlouvy o spolupráci;
- m) schvaluje bezodkladně návrh na majetkové vypořádání s organizací, jejíž členství v kooperačním sdružení zaniklo;
- n) se souhlasem příslušné zemědělské správy rozhoduje o vyloučení členské organizace z kooperačního sdružení.

(2) Každá členská organizace určí svého zástupce do kooperační rady a současně s ním jeho náhradníka, který v případě nepřítomnosti zástupce vykonává jeho práva a povinnosti. Členové kooperační rady volí ze svého středu předsedu a místopředsedu na funkční období stanovené smlouvou o spolupráci, nejdéle však na pět let.“

odstavec 4 zní:

„(4) K platnému usnesení kooperační rady ve věcech uvedených v odstavci 1 písm. a), b), d), e) a f) je třeba souhlasu všech jejích členů, v ostatních věcech — pokud tato vyhláška, smlouva o spolupráci nebo jednací řád kooperačního sdružení nestanoví jinak — souhlasu nadpoloviční většiny jejích členů.“

odstavec 7 zní:

„(7) Kooperační rada může zřizovat odborné komise jako své poradní orgány, popřípadě i — se zřetelem na předmět a rozsah společné činnosti — u provozovatele odborné vedení v čele s vedoucím pro zajišťování této činnosti.“

8. V § 13

se v odstavci 2 slovo „družstevníků“ nahrazuje slovem „členů“,

se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní:

„(3) Provozovatel je oprávněn činit právní úkony k zabezpečení společné činnosti svým jménem a na účet kooperačního sdružení; právní úkony většího významu pro společnou činnost a členské organizace činí jen po projednání věci kooperační radou.“

se dosavadní odstavec 3 označuje jako odstavec 4, v němž písm. b) zní:

„b) dbát na dodržování plánovací, finanční a mzdové kázně a předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, řídit práci členů

a pracovníků členských organizací, uvolněných pro tuto práci v kooperačním sdružení, a označovat členským organizacím případy porušení pracovní kázně a odpovědnosti za škodu;“

v nově označeném odstavci 4 písm. g) zní:

„g) spravovat fondy kooperačního sdružení (§ 14a);“

9. § 14 odst. 1 zní:

„(1) Revizní komise kontroluje veškerou činnost kooperačního sdružení; za svou činnost odpovídá kooperační radě. Má tři až pět členů, kteří jsou voleni na funkční období stanovené smlouvou o spolupráci, nejdéle však na pět let. Předsedu revizní komise volí její členové ze svého středu.“

10. Za § 14 se vkládá § 14a, který spolu s nadpisem zní:

„§ 14a

Fondy kooperačního sdružení

(1) V kooperačním sdružení se zřizuje u provozovatele fond výstavby, jehož zdrojem jsou odpisy ze společně používaných základních prostředků, zůstatková hodnota vyřazených základních prostředků používaných při společné činnosti, tržby z prodeje základních prostředků a investic, příspěvky od členských organizací a dotace a subvence ze státního rozpočtu.

(2) Fond kooperace, popřípadě další účelové fondy mohou být zřízeny pouze se souhlasem ministerstva zemědělství a výživy republiky vydaným v dohodě s ministerstvem financí republiky.

(3) Byl-li v kooperačním sdružení zřízen u provozovatele také fond kooperace, tvoří se z příspěvků členských organizací z rozdělení jejich hospodářského výsledku stanovených smlouvou o spolupráci. Používá se k řešení společných problémů neinvestičního charakteru, k vyrovnávání disparit v rentabilitě realizovaných finálních výrobků a k překlenutí výkyvů v hospodaření kooperačního sdružení a členských organizací.

(4) V případech uvedených v § 4 odst. 4 se fondy kooperačního sdružení nezřizují.“

11. § 15 odst. 2 zní:

„(2) Společný zemědělský podnik (dále jen „podnik“) je socialistickou zemědělskou družstevní organizací. Je povinen řádně hospodařit jak v zájmu společnosti, tak v zájmu členských organizací.“

12. V § 16

v odstavci 1 písm. h) se za slovo „ustanovení“ vkládají slova „o příspěvcích členských organizací“,

v odstavci 1 písm. i) se za slova „ustanovení o způsobu“ vkládají slova „a lhůtách“.

13. Za § 20 se vkládá § 20a, který spolu s nadpisem zní:

„§ 20a

Kooperační sdružení podniků

(1) Podniky se stejným nebo obdobným zaměřením svých činností mohou uzavírat mezi sebou, popřípadě i s dalšími socialistickými organizacemi písemné smlouvy o spolupráci podniků, při níž nevzniká nová organizace.

(2) K platnosti smlouvy podle odstavce 1 je třeba jejího schválení ministerstvem zemědělství a výživy republiky; jinak se na tuto smlouvu a na kooperační sdružení podniků použijí přiměřeně ustanovení o smlouvě o spolupráci a o kooperačním sdružení.“

14. Za § 21 se vkládá § 21a, který spolu s nadpisem zní:

„§ 21a

Orgány podniku

(1) Členské organizace řídí a spravují záležitosti podniku prostřednictvím jeho orgánů.

(2) Orgány podniku jsou: sbor zástupců, představenstvo a revizní komise.“

15. V § 22

nad označením paragrafu se vypouští nadpis „Orgány podniku“; nadpis „Sbor zástupců“ pod označením paragrafu se přesouvá nad toto označení,

odstavec 2 písm. a) zní:

„a) schvalovat střednědobé a prováděcí hospodářské plány a plány kádrového, personálního a sociálního rozvoje podniku;“

v odstavci 2 písm. j) se za slova „ze svého středu“ vkládají slova „na funkční období stanovené smlouvou, nejdéle však na pět let“ a za slova „krajské zemědělské správy“ slova „a po předchozím projednání s příslušným orgánem ROH“,

v odstavci 2 písm. n) se za slova „o sloučení podniku“ vkládají slova „a o uzavření smlouvy podle § 20a odst. 1;“,

odstavce 4 a 5 zní:

„(4) Sbor zástupců se schází podle potřeby, nejméně však jednou do roka. Svolává se písemně aspoň týden předem s určením místa, času a pořadu jednání. Musí být svolán — a to nejpozději do jednoho měsíce — také tehdy, požádá-li o to aspoň jedna třetina členů sboru zástupců nebo revizní komise, popřípadě ředitel podniku z důvodů naléhavých zájmů podniku, anebo příslušná okresní, popřípadě krajská zemědělská správa.

(5) Na každou schůzi sboru zástupců musí být přizván zástupce příslušné okresní, popřípadě krajské zemědělské správy; mohou být přizváni též zástupce příslušné pobočky Státní banky československé a zástupci dalších zainteresovaných organizací.“

v odstavci 6 se za slova „o sloučení podniku“ vkládají slova „a o uzavření smlouvy podle § 20a odst. 1“.

16. Za § 22 se vkládá § 22a, který zní:

„§ 22a

(1) Předseda sboru zástupců zejména

- a) svolává a řídí jeho jednání;
- b) spolupodepisuje s ředitelem podniku písemností o právních úkonech v případech, v nichž přísluší rozhodování sboru zástupců nebo představenstvu;
- c) uzavírá za podnik pracovní smlouvu s ředitelem;
- d) zúčastňuje se spolu s ředitelem podniku jednání s orgány státního hospodářského řízení zemědělství, popřípadě s dalšími orgány, jde-li o závažné otázky týkající se rozvoje a činnosti podniku.

(2) Předsedu sboru zástupců zastupuje v jeho nepřítomnosti místopředseda.“

17. § 23 spolu s nadpisem zní:

„§ 23

Představenstvo

(1) Představenstvo řídí činnost podniku v období mezi schůzemi sboru zástupců; má tři až patnáct členů. Za svou činnost odpovídá sboru zástupců.

(2) Představenstvo předkládá sboru zástupců zejména

- a) návrhy střednědobých a prováděcích hospodářských plánů a plánů kádrového, personálního a sociálního rozvoje podniku;
- b) zprávy o ročním hodnocení činnosti, návrhy roční uzávěrky podniku, vyúčtování a finančního, popřípadě majetkového vypořádání s členskými organizacemi;
- c) návrhy na rozdělení zisku, popřípadě na úhradu ztrát;
- d) návrhy kolektivní smlouvy, organizačního a pracovního řádu podniku, popřípadě návrhy dalších vnitropodnikových předpisů.

(3) Předsedou představenstva je předseda sboru zástupců; svolává představenstvo nejméně jednou za měsíc a řídí jeho jednání. O způsobu svolávání a o usnášení představenstva platí ustanovení § 22 odst. 4 a 6 obdobně.“

18. V § 25

odstavec 1 zní:

„(1) Ředitel:

- a) zajišťuje plnění hospodářských plánů, plánů kádrového, personálního a sociálního rozvoje a usnesení orgánů podniku;

- b) řídí výstavbu a provoz podniku a dbá o neustálé zvyšování úrovně jeho hospodaření;
- c) odpovídá za dodržování plánovací, finanční a mzdové kázně a předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, zabezpečuje řádnou správu a ochranu majetku podniku;
- d) vytváří podmínky pro racionální chod informační soustavy včetně řádného vedení účetnictví;
- e) odpovídá za vytvoření účinného systému vnitřní kontroly a zabezpečení jeho náležitého fungování uvnitř podniku;
- f) stanoví platy pracovníků podniku, přiznává jim odměny a prémie; k právním úkonům týkajícím se vzniku nebo skončení pracovního poměru vedoucích pracovníků podniku si vyžaduje předchozí souhlas představenstva;
- g) pečuje o zvyšování odborné kvalifikace všech pracovníků podniku;
- h) pravidelně informuje představenstvo o důležitých otázkách týkajících se výstavby a provozu podniku;
- i) předkládá představenstvu návrhy střednědobých a prováděcích hospodářských plánů a plánů kadrového, personálního a sociálního rozvoje, zprávy o jejich plnění a o ročním hodnocení činnosti podniku, návrhy roční uzávěrky podniku a na rozdělení zisku, popřípadě na úhradu ztrát, návrhy kolektivní smlouvy a vnitropodnikových předpisů;
- j) připravuje ostatní podklady pro jednání představenstva a sboru zástupců a zúčastňuje se jich s hlasem poradním.

v odstavci 2 se za slova „sboru zástupců“ vkládají slova „a představenstvu“;

v odstavci 3 druhá věta zní:

„Písemnosti o právních úkonech uvedených v § 22a odst. 1 písm. b) předkládá k spolupodpisu předsedovi sboru zástupců.“;

odstavec 5 zní:

„(5) Jiní vedoucí pracovníci pověřeni řízením jednotlivých úseků činnosti mohou činit jménem podniku právní úkony vyplývající z jejich pracovních úkolů a působnosti na základě organizačního řádu podniku, jinak jen na základě zmocnění daného ředitelem. To však neplatí, jde-li o právní úkony uvedené v § 22a odst. 1 písm. b).“;

poznámka č. 1 k odstavci 5 se vypouští.

19. V § 27 se připojuje odstavec 7, který zní:

„(7) Příspěvky od členských organizací se poskytují

- a) z fondu výstavby členských organizací do fondu výstavby podniku,
- b) z rozdělení hospodářského výsledku členských organizací do ostatních fondů podniku,
- c) k tíži nákladů členských organizací na úhradu provozních potřeb podniku.“

20. § 31 odst. 1 zní:

„(1) Podnik soustřeďuje ve svých fondech účelové zdroje k financování svých potřeb. Vytváří tyto fondy:

- a) obrátový fond,
- b) fond výstavby,
- c) fond kulturních a sociálních potřeb,
- d) fond odměn,
- e) fond bytové výstavby,
- f) rezervní fond.“

21. V § 32

poznámka č. 6 k odstavci 2 zní:

„6) Vyhláška č. 137/1973 Sb., o cenách, ve znění vyhlášek č. 73/1978 Sb. a č. 160/1970 Sb. a výnos Federálního cenového úřadu, Českého cenového úřadu a Slovenského cenového úřadu č. V-1/82 ze dne 17. 5. 1982 o cenách sjednávaných dohodou odběratele s dodavatelem.“

odstavec 4 písm. a) zní:

„(4) Agrochemický podnik nebo meliorační podnik tvoří zisk

- a) z prováděných prací a služeb pro členské organizace, a to ve výši přidělu fondu kulturních a sociálních potřeb, fondu odměn a odvodů stanovených zvláštními předpisy;“

poznámka č. 7 k odstavci 4 se vypouští.

22. § 33 odst. 4 zní:

„(4) Podnik provede nejpozději do jednoho roku po zániku členství vyúčtování, které je podkladem pro majetkové vypořádání s bývalou členskou organizací ve lhůtě stanovené smlouvou, nejpozději však do pěti let po zániku členství.“

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1983.

Ministr:

Ing. Toman CSc. v. r.

101

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 30. května 1983

o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Sýrskou arabskou republikou

Dne 23. května 1979 byla v Damašku podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Sýrskou arabskou republikou.

Š Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident Československé socialistické republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 12. května 1983.

Úmluva vstupuje v platnost na základě svého článku 52 dnem 11. června 1983.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

První náměstek:

Řehořek v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA**mezi Československou socialistickou republikou a Sýrskou arabskou republikou**

Československá socialistická republika a Sýrská arabská republika,

přejíce si dále rozvíjet a prohlubovat přátelské vztahy mezi oběma státy na základě všeobecně uznávaných zásad mezinárodního práva a zejména na základě zásad svrchované rovnosti států, územní nedotknutelnosti a nevměšování do vnitřních záležitostí,

přejíce si rovněž upravit konzulární vztahy, se rozhodly uzavřít tuto konzulární úmluvu:

HLAVA I**Definice****Článek 1**

Pro účely této úmluvy mají následující výrazy tento význam:

1. „konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát nebo konzulární jednatelství;

2. „konzulární obvod“ je území určené konzulárnímu úřadu k výkonu konzulárních funkcí;

3. „vedoucí konzulárního úřadu“ je osoba pověřená vysílajícím státem, aby vykonávala povinnosti spojené s touto funkcí;

4. „konzulární úředník“ je každá osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená výkonem konzulárních funkcí;

5. „konzulární zaměstnanec“ je každá osoba zaměstnaná v administrativních, technických nebo domácích službách konzulárního úřadu;

6. „členové konzulárního úřadu“ jsou konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci;

7. „rodinný příslušník“ je manžel nebo manželka člena konzulárního úřadu, jakož i jeho děti a jeho rodiče nebo rodiče jeho manžela nebo manželky, pokud tyto osoby žijí s členem konzulárního úřadu ve společné domácnosti;

8. „konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov a pozemky k nim náležící, které jsou používány výhradně pro účely konzulárního úřadu, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem, včetně sídla vedoucího konzulárního úřadu;

9. „konzulární archívy“ jsou veškeré listiny, dokumenty, korespondence, knihy, filmy, záznamové pásky a rejstříky konzulárního úřadu spolu s šíframi a kódy, kartotékami a kteroukoli částí zařízení určenou k jejich ochraně a uložení;

10. „úřední korespondence“ je veškerá korespondence vztahující se ke konzulárnímu úřadu a k jeho funkcím;

11. „loď“ je každé plavidlo plující pod vlajkou vysílajícího státu;

12. „letadlo“ je každé civilní letadlo registrované ve vysílajícím státě v souladu s jeho právními předpisy a nesoucí jeho označení;

13. „státní příslušníci vysílajícího státu“ jsou osoby, které mají podle právních předpisů vysílajícího státu státní občanství vysílajícího státu;

14. „právnícké osoby vysílajícího státu“ jsou organizace zřízené podle právních předpisů vysílajícího státu. V přijímajícím státě se s nimi nakládá jako s právníckými osobami.

HLAVA II

Zřizování konzulárních úřadů a jmenování konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců

Článek 2

1. Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze se souhlasem tohoto státu.

2. Sídlo konzulárního úřadu, jeho třída, konzulární obvod a rozsah personálu konzulárního úřadu jsou určovány vysílajícím státem a podléhájí schválení přijímajícího státu.

3. Pozdější změny sídla konzulárního úřadu, jeho třídy nebo změny konzulárního obvodu může provést vysílající stát pouze se souhlasem přijímajícího státu.

4. Předchozího výslovného souhlasu přijímajícího státu je zapotřebí též k zřízení úřadovny tvořící součást konzulárního úřadu, která je však umístěna mimo sídlo tohoto úřadu.

Článek 3

1. Vedoucí konzulárních úřadů jsou jmenováni vysílajícím státem a přijímání k výkonu svých funkcí přijímajícím státem.

2. Vysílající stát musí vedoucího konzulárního úřadu opatřit dokladem ve formě patentu nebo obdobného dokumentu vyhotoveného pro každé jmenování zvlášť, který osvědčuje jeho plné jméno, kategorie a třída, konzulární obvod a sídlo konzulárního úřadu.

Vysílající stát zašle patent nebo obdobný dokument diplomatickou cestou nebo jinou vhodnou cestou vládě státu, na jehož území má vedoucí konzulárního úřadu vykonávat své funkce.

3. Vedoucí konzulárního úřadu je přijímán k výkonu svých funkcí na základě přivolení přijímajícího státu nazývaného exequatur, ať již je forma přivolení jakákoliv. Je žádoucí, aby se přivolení dávalo co nejdříve. Do té doby, než mu bude uděleno exequatur, může být vedoucí konzulárního úřadu přijat k výkonu svých funkcí prozatímně. V tom případě se budou na něho vztahovat ustanovení této úmluvy.

4. Stát, který odmítá poskytnout exequatur, není povinen sdělit vysílajícímu státu důvody svého odmítnutí.

Článek 4

1. Nemůže-li vedoucí konzulárního úřadu z jakýchkoli důvodů vykonávat své funkce nebo je-li místo vedoucího konzulárního úřadu dočasně uprázdňeno, může vysílající stát funkcí dočasně vedoucího konzulárního úřadu pověřit prozatímně konzulárního úředníka tohoto úřadu nebo jiného konzulárního úřadu nebo člena diplomatického personálu diplomatické mise; jméno této osoby je třeba předběžně sdělit ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

2. Dočasněmu vedoucímu konzulárního úřadu se poskytují práva, výsady a imunity, jakých požívá podle této úmluvy vedoucí konzulárního úřadu.

3. Vykonává-li člen diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu prozatímně funkce vedoucího konzulárního úřadu, jeho diplomatické výsady a imunity zůstávají nedotčeny.

Článek 5

Jakmile je vedoucí konzulárního úřadu k výkonu svých funkcí přijat, byť i prozatímně nebo ad interim, vyrozumí o tom přijímající stát ihned příslušné orgány konzulárního obvodu a učiní příslušná opatření, aby vedoucí konzulárního úřadu mohl vykonávat povinnosti vyplývající z jeho úřadu a požívat výhod vyplývajících z této úmluvy.

Článek 6

Vysílající stát oznámí ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu:

a) jmenování členů konzulárního úřadu, jejich plné jméno, funkci, jejich příjezd po jmenování na konzulární úřad, jejich konečný odjezd nebo skončení jejich funkcí a všechny další změny mající vliv na jejich postavení, které mohou nastat během jejich služby na konzulárním úřadě,

b) příjezd a konečný odjezd rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu, který patří k jeho domácnosti, a tam, kde to přichází v úvahu, případy, kdy osoba se stane nebo přestane být rodinným příslušníkem,

- c) přijetí do zaměstnání a propuštění osob usedlých v přijímajícím státě, pokud jde o členy konzulárního úřadu.

Článek 7

1. Konzulárním úředníkem může být pouze občan vysílajícího státu, který není trvale usedlý v přijímajícím státě.

2. Konzulární úředníci nebudou v přijímajícím státě vykonávat žádnou soukromou nebo obchodní činnost pro svůj osobní prospěch.

Článek 8

1. Přijímající stát vydá každému konzulárnímu úředníkovi dokument, osvědčující jeho právo vykonávat konzulární funkce na území přijímajícího státu.

2. Přijímající stát může kdykoli a bez udání důvodů svého rozhodnutí oznámit diplomatickou cestou vysílajícímu státu, že některý konzulární úředník je persona non grata nebo že kterýkoli jiný člen konzulárního personálu je nepřijatelný. V takovém případě vysílající stát podle povahy případu odvolá dotyčnou osobu, ukončí její funkce na konzulárním úřadě nebo zruší její jmenování.

3. Jestliže vysílající stát odmítne nebo opomene vyhovět v rozumné době závazkům, které má podle odstavce 2 tohoto článku, může přijímající stát podle povahy případu odejmout příslušné osobě exequatur nebo přestat ji považovat za člena konzulárního personálu.

Článek 9

Funkce člena konzulárního úřadu končí mimo jiné:

- a) písemným oznámením vysílajícího státu přijímajícímu státu o tom, že jeho funkce skončily,
- b) odnětím exequatur,
- c) písemným oznámením přijímajícího státu vysílajícímu státu, že ho přijímající stát přestal považovat za člena konzulárního personálu v případech předvídaných v odstavci 3 článku 8.

HLAVA III

Úlevy, výsady a imunity

Článek 10

Přijímající stát plně usnadní výkon funkcí konzulárního úřadu a konzulárních úředníků a učiní nezbytná opatření k tomu, aby mohli požívat práv, výsad a imunit stanovených v této úmluvě.

Článek 11

1. Vysílající stát může v souladu s právními předpisy přijímajícího státu nabývat do vlastnictví, najímat nebo užívat v jakékoli formě stanovené těmito právními předpisy pozemky, budovy nebo části budov pro potřeby konzulárního úřadu nebo pro ubytování členů konzulárního úřadu, kteří jsou občany vysílajícího státu.

2. Přijímající stát poskytne vysílajícímu státu při získání pozemků a budov nebo částí budov pro účely uvedené v odstavci 1 veškerou potřebnou pomoc.

3. Vysílající stát není zbaven povinnosti dodržovat právní předpisy o výstavbě a územním plánování nebo jiná omezení vztahující se na oblast, ve které se tyto pozemky, budovy nebo části budov nacházejí.

Článek 12

1. Vysílající stát má právo používat v přijímajícím státě svou státní vlajku a státní znak podle ustanovení tohoto článku.

2. Státní vlajka vysílajícího státu může být vyvěšena a státní znak umístěn na budově konzulárního úřadu a na jeho vchodu, na rezidenci vedoucího konzulárního úřadu a na jeho dopravních prostředcích, jestliže se jich užívá ke služebním účelům.

Článek 13

1. Místnosti konzulárního úřadu jsou nedotknutelné. Orgány přijímajícího státu do nich smějí vstoupit pouze se svolením vedoucího konzulárního úřadu, vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu nebo osoby pověřené některým z nich.

2. Přijímající stát má zvláštní povinnost učinit všechna vhodná opatření k ochraně místností konzulárního úřadu před vniknutím nebo poškozením a k zabránění jakémukoli rušení klidu konzulárního úřadu nebo újmě na jeho důstojnosti.

3. Místnosti konzulárního úřadu, jejich zařízení a jiný majetek v nich nemohou být předmětem prohlídky, rekvizice, zabavení nebo exekuce.

Článek 14

Konzulární archívy a dokumenty jsou vždy nedotknutelné, ať se nalézají kdekoli.

Článek 15

1. Přijímající stát povolí a bude chránit svobodu spojení konzulárního úřadu pro všechny

úřední účely. Při spojení s vládou, diplomatickými misemi a ostatními konzulárními úřady vysílajícího státu, ať jsou kdekoli, může konzulární úřad používat všech vhodných spojovacích prostředků, včetně diplomatických nebo konzulárních kurýrů, diplomatických nebo konzulárních zavazadel a kódovaných nebo šifrovaných zpráv. Rádioovou vysílací stanicí může však konzulární úřad zřídit a používat pouze se souhlasem přijímajícího státu. Při použití veřejných spojovacích prostředků budou platit pro konzulární úřad stejné podmínky jako pro diplomatickou misi.

2. Úřední korespondence konzulárního úřadu je nedotknutelná.

3. Konzulární zavazadlo nesmí být otevřeno ani zadrženo. Jestliže však příslušné orgány přijímajícího státu mají vážné důvody se domnívat, že zavazadlo obsahuje něco jiného než úřední korespondenci, dokumenty nebo předměty určené výlučně k úřednímu použití, mohou žádat, aby zavazadlo bylo otevřeno v jejich přítomnosti odpovědným zástupcem vysílajícího státu. Jestliže orgány vysílajícího státu takovou žádost odmítnou, bude zavazadlo vráceno na místo, odkud pochází.

4. Zásilky tvořící konzulární zavazadlo musí být opatřeny zřetelným vnějším označením povahy zásilky a mohou obsahovat pouze úřední korespondenci, dokumenty nebo předměty určené výlučně k úřednímu použití.

5. Při výkonu svých funkcí požívají konzulární kurýři vysílajícího státu na území přijímajícího státu stejných práv, výsad a imunit jakých požívají diplomatictí kurýři, pokud jsou vybaveni úřední listinou označující jejich statut a počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo. Tato ustanovení se vztahují i na konzulární kurýry ad hoc, s tím, že jejich práva, výsady a imunity přestanou platit, jakmile je konzulární zavazadlo odevzdáno doručiteli.

6. Konzulární zavazadlo může být svěřeno kapitánu lodi nebo civilního letadla, jež má přistát na povoleném vstupním místě. Kapitán musí být vybaven úřední listinou označující počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo, nebude však považován za konzulárního kurýra. Po projednání s příslušnými místními orgány může konzulární úřad pověřit některého ze svých členů, aby převzal uvedené zavazadlo přímo a volně od kapitána letadla nebo mu je předal.

Článek 16

Přijímající stát bude jednat s konzulárními úředníky s náležitou úctou a učiní všechna vhodná opatření, aby zabránil každému útoku proti jejich osobě, svobodě nebo důstojnosti.

Článek 17

1. Konzulární úředníci nesmějí být zatčeni nebo vzati do vazby, ledaže v případě těžkého zločinu a na základě rozhodnutí příslušného soudního orgánu.

2. S výjimkou případu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku nesmějí být konzulární úředníci uvězněni nebo nesmí být omezena jejich osobní svoboda, ledaže při výkonu soudního rozhodnutí, které nabylo právní moci.

3. Konzulární úředník se musí dostavit k příslušným orgánům v případě, že je proti němu zahájeno trestní řízení. Řízení se však bude provádět s náležitým ohledem na jeho osobu, odůvodněným jeho úředním postavením, a s výjimkou případu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku způsobem, který by co nejméně narušil výkon konzulárních funkcí. V případě, že za okolností uvedených v odstavci 1 tohoto článku je nutné vzít konzulárního úředníka do vazby, musí být řízení proti němu zahájeno v co nejkratší době.

4. Přijímající stát bez odkladů uvědomí vedoucího konzulárního úřadu v případech, kdy je člen konzulárního personálu zatčen, vzat do vazby nebo kdy je proti němu zahájeno trestní řízení. Jestliže se uvedená opatření týkají vedoucího konzulárního úřadu, přijímající stát o tom uvědomí vysílající stát diplomatickou cestou.

Článek 18

1. Pokud jde o úkony prováděné při výkonu konzulárních funkcí, konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci nepodléhají jurisdikci soudních a správních orgánů přijímajícího státu.

2. Ustanovení odstavce 1 se nevztahují na občanskoprávní řízení:

- vyplývající ze smlouvy, kterou konzulární úředník nebo zaměstnanec neuzavřel v zastoupení vysílajícího státu,
- zahájené třetí stranou a týkající se odpovědnosti za škodu způsobenou v přijímajícím státě při provozu vozidla, lodi nebo letadla,
- týkající se pozemků a nemovitostí, které se nacházejí na území přijímajícího státu, pokud je konzulární úředník nebo zaměstnanec nevlastní pro konzulární účely za vysílající stát,
- týkající se dědictví, kde konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec nevystupuje za vysílající stát, ale jako vykonavatel poslední vůle, správce dědictví, dědic nebo odkazovník,
- týkající se jakékoliv soukromé nebo obchodní činnosti, kterou konzulární úředník nebo zaměstnanec vykonává v přijímajícím státě vedle svých úředních funkcí.

Článek 19

1. Členové konzulárního úřadu mohou být vyzváni, aby se dostavili jako svědci k soudnímu nebo správnímu řízení. Konzulární zaměstnanci nemohou, s výjimkou případů uvedených v odstavci 4 tohoto článku, odmítnout podat svědectví. Odmítne-li konzulární úředník podat svědectví, nesmí vůči němu být uplatněno žádné donucovací opatření nebo jiné sankce.

2. Příslušná ustanovení odstavce 1 týkající se konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců se použijí obdobně na jejich rodinné příslušníky.

3. Orgán, požadující svědectví, musí dbát, aby neomezoval konzulárního úředníka při výkonu jeho funkcí. Kdykoli je to možné, může přijmout svědectví v jeho rezidenci nebo na konzulárním úřadě nebo přijmout od něho svědectví v písemné formě.

4. Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci nemají povinnost podávat svědectví o skutečnostech spojených s výkonem jejich funkcí nebo předkládat úřední korespondenci o dokumentaci týkající se těchto skutečností. Jsou rovněž oprávněni odmítnout podat posudek jako znalci vnitrostátního práva vysílajícího státu.

Článek 20

1. Vysílající stát se může u člena konzulárního úřadu vzdát výsad a imunit uvedených v článcích 17, 18 a 19.

2. Vzdání se výsad a imunit musí být, s výjimkou ustanovení odstavce 3 tohoto článku, ve všech případech výslovné a musí být sděleno přijímajícímu státu písemně.

3. Jestliže konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec zahájí řízení ve věci, v níž požíval vynětí z jurisdikce podle článku 18, nemůže se dovolávat vynětí z jurisdikce, pokud jde o žaloby navzájem souvisící přímo s hlavní žalobou.

4. Vzdát se vynětí z jurisdikce ve věcech občanských nebo správních neznamená vzdát se tím též imunity, pokud jde o exekuční výkon rozsudku; této imunity je nutno se vzdát zvlášť.

Článek 21

Přijímající stát osvobodí členy konzulárního úřadu a jejich rodinné příslušníky žijící s nimi ve společné domácnosti od všech osobních služeb, veřejných služeb jakéhokoli druhu a od vojenských povinností, jako jsou rekvizice, vojenské kontribuce a ubytování vojska.

Článek 22

1. Konzulární úředníci, konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti jsou vyňati ze všech povinností uložených zákony a předpisy přijímajícího státu, pokud jde o registraci cizinců, povolení k pobytu, pracovní povolení a jiné formality, které se obecně vztahují na cizince.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se však nevztahují na konzulární zaměstnance, kteří nejsou stálými zaměstnanci vysílajícího státu nebo vykonávají soukromou výdělečnou činnost v přijímajícím státě, ani na jejich rodinné příslušníky.

Článek 23

1. S výhradou ustanovení odstavce 3 tohoto článku jsou členové konzulárního úřadu, pokud jde o služby, které vykonávají pro vysílající stát, a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti vyňati z ustanovení o sociálním zabezpečení, která popřípadě platí v přijímajícím státě.

2. Vynětí uvedené v odstavci 1 tohoto článku se vztahuje také na členy soukromého personálu, kteří jsou výlučně zaměstnáni u členů konzulárního úřadu, a to za podmínky:

- a) že nejsou státními příslušníky přijímajícího státu nebo v něm nejsou trvale usedlí,
- b) že se na ně vztahují předpisy o sociálním zabezpečení platné ve vysílajícím nebo ve třetím státě.

3. Členové konzulárního úřadu zaměstnávající osoby, na které se nevztahuje vynětí uvedené v odstavci 2 tohoto článku, musí plnit povinnosti, které ukládají zaměstnavatelům ustanovení o sociálním zabezpečení přijímajícího státu.

4. Vynětí stanovené v odstavci 1 a 2 tohoto článku nebrání dobrovolné účasti na systému sociálního zabezpečení přijímajícího státu za předpokladu, že účast na něm je přijímajícím státem dovolena.

Článek 24

1. Konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti jsou osvobozeni ode všech daní a poplatků, ať osobních, nebo věcných, celostátních, oblastních a místních, s výjimkou:

- a) nepřímých daní, jež bývají obvykle zahrnuty v ceně zboží nebo služeb,
- b) daní a poplatků ze soukromých nemovitostí na území přijímajícího státu s výhradou ustanovení článku 25,

- c) dědických poplatků a poplatků z převodu majetku vybíraných příjímajícím státem, s výhradou ustanovení písmena b) odstavce 3,
- d) daní a poplatků ze soukromých příjmů všeho druhu, které pocházejí z příjímajícího státu včetně zisků pocházejících z převodu majetkových hodnot,
- e) daní a poplatků vybíraných za poskytování zvláštních služeb,
- f) registračních, soudních, hypotečních a kolokových poplatků, s výhradou ustanovení článku 25.

2. Členové konzulárního úřadu, kteří zaměstnávají osoby, jejichž platy nebo mzdy jsou podrobeny daní z příjmů v příjímajícím státě, musí plnit povinnosti, které zákony a předpisy tohoto státu ukládají, pokud jde o vybírání daně z příjmů.

3. V případě úmrtí člena konzulárního úřadu nebo jeho rodinného příslušníka žijícího s ním ve společné domácnosti příjímající stát:

- a) povolí vývoz movitého majetku zemřelého s výjimkou majetku, který byl získán v příjímajícím státě a jehož vývoz je zakázán v době jeho úmrtí,
- b) nebude vybírat celostátní, oblastní nebo místní dědické poplatky ani poplatky z převodu majetku, jde-li o movitý majetek, který byl na území příjímajícího státu pouze v důsledku pobytu zemřelého v tomto státě jako člena konzulárního úřadu nebo rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu.

Článek 25

1. Vysílající stát je v příjímajícím státě osvobozen od všech daní, dávek a poplatků:

- a) z pozemků, budov a částí budov, používaných ke konzulárním účelům nebo jako obydlí členů konzulárního úřadu, jestliže jsou ve vlastnictví vysílajícího státu nebo jsou-li jeho jménem nájaty,
- b) ze smluv a listin, které se týkají nabytí nemovitostí uvedených v odstavci 1 písmeno a),
- c) z výkonu konzulárních funkcí, včetně vybírání konzulárních poplatků a dávek.

2. Vysílající stát je v příjímajícím státě rovněž osvobozen od všech daní, dávek a poplatků z movitého majetku, který je ve vlastnictví vysílajícího státu nebo který se nachází v jeho držení nebo užívání, a který je určen výhradně ke konzulárním účelům.

3. Osvobození stanovené v tomto článku se nevztahuje na poplatky a dávky za prokázané služby.

Článek 26

1. Příjímající stát v souladu se zákony a předpisy, které může vydat, povolí dovoz a poskytne osvobození ode všech celních dávek, daní a ostatních poplatků kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby:

- a) u předmětů, včetně automobilů, určených pro úřední potřebu konzulárního úřadu,
- b) u předmětů určených pro osobní potřebu konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků žijících s nimi ve společné domácnosti, včetně předmětů určených pro jejich počáteční zařízení. Spotřební předměty nesmějí přesáhnout množství nutné pro přímou spotřebu příslušných osob.

2. Konzulární zaměstnanci požívají výsad a osvobození uvedených v odstavci 1 tohoto článku, jde-li o předměty dovezené při jejich nástupu do úřadu.

3. Osobní spoluzavazadla konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků žijících s nimi ve společné domácnosti jsou osvobozena od celní prohlídky. Mohou být prohlédnuta pouze v případě, že jsou vážné důvody k domněnce, že obsahují jiné předměty než uvedené v odstavci 1 písmeno b) tohoto článku nebo předměty, jejichž dovoz nebo vývoz je zakázán zákony a předpisy příjímajícího státu, nebo na které se vztahují jeho zákony a předpisy o karanténě. Tato prohlídka může být provedena pouze v přítomnosti konzulárního úředníka nebo jeho rodinného příslušníka.

Článek 27

S výhradou právních předpisů příjímajícího státu o oblastech, do nichž je přístup zakázán nebo upraven z důvodů státní bezpečnosti, konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, jakož i jeho rodinní příslušníci mohou svobodně cestovat po území příjímajícího státu.

Článek 28

1. Konzulární zaměstnanci, kteří jsou občany příjímajícího státu nebo jsou v něm trvale usídli, podléhají jurisdikci příjímajícího státu s výjimkou případů, kdy jde o výkon jejich funkcí, a nepožívají ničeho než imunit podle článku 19.

2. Ustanovení této hlavy s výjimkou článku 19 se nevztahují na rodinné příslušníky osob podle odstavce 1 tohoto článku nebo rodinné příslušníky člena konzulárního úřadu, kteří jsou občany příjímajícího státu nebo jsou v něm trvale usídli.

3. Příjímající stát musí vykonávat svoji jurisdikci nad osobami uvedenými v odstavci 1 a 2 tohoto článku takovým způsobem, aby neodůvodněně neomezoval výkon funkcí konzulárního úřadu.

HLAVA IV Konzulární funkce

Článek 29

Konzulární úředníci jsou oprávněni:

- a) chránit práva a zájmy vysílajícího státu a jeho občanů, včetně právnických osob, v přijímajícím státě,
- b) podporovat rozvoj obchodních, hospodářských, kulturních a vědeckých styků mezi smluvními stranami a rozvíjet mezi nimi přátelské styky,
- c) zjišťovat všemi zákonnými prostředky stav a vývoj obchodního, hospodářského, kulturního a vědeckého života přijímajícího státu; podávat o nich zprávy vládě vysílajícího státu a poskytovat informace záúčastněným osobám.

Článek 30

1. Konzulární úředník je oprávněn vykonávat v konzulárním obvodu v souladu s právními předpisy přijímajícího státu funkce uvedené v této úmluvě.

Konzulární úředník může se souhlasem přijímajícího státu vykonávat konzulární funkce i mimo konzulární obvod.

2. Konzulární úředníci se mohou při výkonu svých funkcí obracet na:

- a) příslušné místní orgány svého konzulárního obvodu,
- b) příslušné ústřední orgány přijímajícího státu, je-li to dovoleno zákony, předpisy a zvyklostmi přijímajícího státu nebo mezinárodními dohodami upravujícími tuto otázku.

Článek 31

1. V souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu má konzulární úředník právo zastupovat nebo činit opatření k zajištění vhodného zastoupení občanů vysílajícího státu před soudy a jinými orgány přijímajícího státu v případech, kdy pro nepřítomnost nebo z jiných důvodů nejsou s to hájit včas svá práva a zájmy. Totéž platí i pro právnické osoby vysílajícího státu.

2. Zastupování podle odstavce 1 tohoto článku končí, jakmile zastupované osoby jmenují svého zmocněnce nebo si samy zajistí ochranu svých práv a zájmů.

Článek 32

Konzulární úředník je oprávněn:

- a) registrovat státní příslušníky vysílajícího státu,
- b) přijímat žádosti a prohlášení ve věcech státního občanství státních příslušníků vysílajícího státu a vydávat příslušné doklady,

c) vydávat, prodlužovat, měnit, rušit, odnímat a zadržovat cestovní doklady občanů vysílajícího státu,

d) vydávat a rušit příslušná víza osobám, které si přejí cestovat do vysílajícího státu.

Článek 33

1. V rozsahu stanoveném zákonodárstvím vysílajícího státu je konzulární úředník oprávněn:

- a) pořizovat rodné a úmrtí listy občanů vysílajícího státu a pořizovat kopie těchto dokladů,
- b) uzavírat manželství a vydávat o tom příslušné doklady za předpokladu, že oba snoubenci jsou občany vysílajícího státu, a s výhradou, že o tom zpráví příslušné orgány přijímajícího státu, vyžaduje-li to jeho zákonodárství,
- c) registrovat uzavření manželství nebo zrušení manželství, k němuž došlo podle zákonodárství přijímajícího státu, pokud je alespoň jeden z účastníků státním příslušníkem vysílajícího státu,
- d) přijímat prohlášení týkající se rodinných poměrů občanů vysílajícího státu.

2. Tato ustanovení nezbavují osoby, jichž se to týká, povinnosti podat hlášení předepsaná zákonodárstvím přijímajícího státu.

3. Příslušné orgány přijímajícího státu budou neprodleně a bezplatně zasílat konzulárnímu úřadu opisy a výpisy z matričních listin týkajících se občanů vysílajícího státu a vyžadovaných k administrativním účelům.

Článek 34

1. Konzulární úředník je oprávněn:

- a) přijímat prohlášení občanů vysílajícího státu a osvědčovat je,
- b) sepisovat, osvědčovat a převzít do úschovy závěti a jiné listiny a prohlášení občanů vysílajícího státu,
- c) sepisovat smlouvy mezi státními příslušníky vysílajícího státu, ověřovat je a uschovávat; toto se netýká smluv týkajících se zřízení, převodu nebo zrušení práv k nemovitostem, které se nacházejí na území přijímajícího státu,
- d) osvědčovat nebo ověřovat podpisy občanů vysílajícího státu,
- e) překládat a ověřovat veškeré listiny a dokumenty vydané úřady vysílajícího nebo přijímajícího státu a osvědčovat překlady, opisy a výpisy z těchto dokumentů,
- f) plnit funkce státního notáře jménem vysílajícího státu,

g) ověřovat faktury a osvědčení o původu vydané nebo osvědčené příslušnými orgány přijímajícího státu.

2. Listiny a dokumenty uvedené v odstavci 1 mají v přijímajícím státě stejnou platnost a průkazní moc jako dokumenty ověřené nebo potvrzené soudními orgány nebo jinými příslušnými orgány tohoto státu.

Článek 35

Konzulární úředníci jsou oprávněni přijímat od občanů vysílajícího státu do úschovy listiny, peníze, cenné předměty a jiný majetek jim náležející.

Tyto listiny, peníze, cenné předměty a majetek mohou být vyvezeny z přijímajícího státu pouze v souladu s jeho zákonodárstvím.

Článek 36

Konzulární úředník má právo hájit zájmy státních příslušníků vysílajícího státu v pozůstalostních záležitostech, a to v souladu s právními předpisy přijímajícího státu.

Článek 37

1. Jakmile se úřady přijímajícího státu dovědí o případech, kdy je třeba ustanovit poručníka nebo opatrovníka pro občana vysílajícího státu, oznámí to písemně příslušnému konzulárnímu úřadu.

2. Ustanovení článku 31 této úmluvy platí i pro ochranu a obranu práv a zájmů mladistvých nebo jiných osob, které nemají způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu.

3. Konzulární úředníci mohou zasáhnout u příslušných orgánů přijímajícího státu při jmenování poručníků nebo opatrovníků zejména podáním návrhů na kandidáty pro výkon těchto funkcí za předpokladu, že je k tomu opravňuje zákonodárství přijímajícího státu.

4. V případě, kdy není zajištěna správa majetku nezletilých nebo jiných osob nemajících plnou způsobilost k právním úkonům, může se konzulární úředník postarat o jmenování správce tohoto majetku nebo požádat příslušné orgány přijímajícího státu o provedení příslušných opatření.

5. Konzulární úředník může v souladu s právními předpisy vysílajícího státu převzít péči nad nezletilým občanem tohoto státu, který žije na území přijímajícího státu, uznává-li tento stát takovouto pravomoc.

Článek 38

1. Konzulární úředník má právo udržovat styk se státními příslušníky vysílajícího státu, navště-

vovat je, poskytovat jim pomoc ve styku s úřady přijímajícího státu v záležitostech, které jsou jimi projednávány, a za tím účelem jim pomáhat při zajištění právního zástupce, tlumočníka nebo jiných osob.

2. Přijímající stát nebude omezovat styk státních příslušníků vysílajícího státu s konzulárním úřadem a nebude bránit jejich vstupu do konzulárních místností.

3. Příslušné orgány přijímajícího státu poskytnou konzulárnímu úředníkovi pomoc při získávání informací týkajících se státních příslušníků vysílajícího státu s cílem usnadnit mu styk a setkání s nimi.

Článek 39

1. Příslušné orgány přijímajícího státu musí bez prodlení, nejpozději však do deseti dnů, informovat konzulární úřad vysílajícího státu o případech, kdy v jeho konzulárním obvodu je občan vysílajícího státu vzat do vazby nebo kdy je jeho osobní svoboda jakoukoli jinou formou omezena. Každá zpráva určená konzulárnímu úřadu osobou, která je vzata do vazby nebo jejíž osobní svoboda je jinak omezena, musí být těmito orgány rovněž doručena nejpozději do deseti dnů.

Tyto orgány musí bez prodlení informovat osobu, které se to týká, o jejích právech, která má podle tohoto odstavce.

2. Konzulární úředník má právo navštívit státního příslušníka vysílajícího státu, který je dočasně zadržen nebo který si odpykává trest odnětí svobody nebo jehož osobní svoboda byla jiným způsobem omezena, a vejít s ním ve styk. Návštěva se uskuteční v co nejkratší době poté, kdy o ni požádá. Opětovné návštěvy jsou možné na základě žádosti a v přiměřených časových odstupech.

3. Práva uvedená v odstavci 1 tohoto článku budou vykonávána pouze v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu za předpokladu, že však tyto zákony a předpisy uvedená práva neruší.

Článek 40

1. Konzulární úředník může ve svém konzulárním obvodu poskytnout pomoc námořním a říčním lodím plujícím pod vlajkou vysílajícího státu, které proplouvají pobřežními vodami, připlouvají do přístavu nebo jiného místa, kde mohou zakotvit, nebo se tam již nacházejí. Jakmile je vstup na loď povolen, mohou konzulární úředníci vstoupit na palubu těchto lodí a spojit se s kapitánem, členy posádky a cestujícími, kteří jsou občany vysílajícího státu.

(2) Kapitán nebo kterýkoli člen posádky může svobodně přijít na konzulární úřad, má-li tento úřad sídlo v přístavu, kde loď kotví. Není-li

konzulární úřad v přístavu, je toto spojení vázáno na souhlas příslušného vnitrostátního orgánu.

Článek 41

1. Aniž by tím byla dotčena pravomoc orgánů přijímacího státu, mohou konzulární úředníci vyšetřovat všechny nehody, k nimž došlo v průběhu plavby lodí vysílajícího státu, vyslechnout kapitána a každého člena posádky, ověřovat, prodlužovat a přijímat palubní dokumenty, přijímat prohlášení o cestě a místě určení, a pokud je to zákonodárstvím vysílajícího státu povoleno, řešit spory všeho druhu mezi kapitánem, důstojníky a námořníky, učinit opatření k přijetí kapitána nebo kteréhokoli člena posádky do nemocničního léčení nebo k návratu do vlasti, usnadnit příjezd lodí a pobyt v přístavu.

Při výkonu těchto funkcí mohou konzulární úředníci požádat orgány přijímacího státu o pomoc.

2. Orgány přijímacího státu se nevmešují do událostí na palubě lodí s výjimkou nepokojů, které by mohly porušit klid a veřejný pořádek na zemi nebo v přístavu, způsobit újmu na zdraví nebo ohrozit veřejný pořádek, a nepokojů, jichž se zúčastnily osoby, které nejsou členy posádky.

Konzulární úředník má právo, v souladu s právními předpisy přijímacího státu, doprovázet kapitána nebo některého z členů posádky lodě vysílajícího státu, pokud jsou vyzváni, aby se dostavili před soud přijímacího státu nebo před jiné úřady přijímacího státu.

Článek 42

1. V případě, že by příslušné orgány přijímacího státu měly v úmyslu provést prohlídky, vyšetřování nebo donucovací opatření na palubě lodí vysílajícího státu, jež se nalézá ve vodách přijímacího státu, vyzovají před jejich provedením konzulární úřad, aby se provedení mohli zúčastnit konzulární úředníci. V oznámení učiněném v tomto směru bude uveden přesný termín. Neúčastní-li se konzulární úředníci nebo jejich zástupci podniknutých opatření, mohou požádat tyto orgány o předání všech informací o jejich průběhu.

Tato ustanovení platí rovněž v případě, kdy kapitán nebo kterýkoli člen posádky má být vyslýchán orgány přijímacího státu.

2. V případě, že jde o neodkladné opatření, nebo je-li vyšetřování prováděno na žádost kapitána, musí o tom být konzulární úředník informován v průběhu vyšetřování, a to co možná nejdříve.

Na požádání bude konzulární úředník v takovém případě rovněž zpraven o průběhu vyšetřování konaného za jeho nepřítomnosti.

Článek 43

1. Ustanovení článků 40, 41 a 42 nemohou být použita proti orgánům přijímacího státu tehdy, jde-li o uplatnění celních zákonných opatření a předpisů a karanténních opatření a dalších kontrolních opatření vztahujících se na zdravotnictví, přístavní policii, zabezpečení zboží a přístup cizinců.

2. Ustanovení výše zmíněných článků se nevztahují na válečné lodě.

Článek 44

1. Jestliže loď vysílajícího státu ztroskotá, uvízne nebo je jinak poškozena v hraničním pásmu přijímacího státu, podají o tom příslušné orgány tohoto státu bez prodlení zprávu konzulárnímu úřadu a seznámí ho s učiněnými nebo zamýšlenými opatřeními k záchraně cestujících, lodí a nákladu.

Konzulární úředník může poskytnout veškerou pomoc lodí, členům posádky a cestujícím a učinit veškerá opatření k zabezpečení nákladu a k opravě lodí. Může se rovněž obrátit na orgány přijímacího státu se žádostí o taková opatření.

2. Jestliže provozovatel lodí, kapitán nebo jakákoliv oprávněná osoba není s to, aby učinila nezbytná opatření k udržování a správě lodí nebo jejího nákladu, může konzulární úředník učinit jménem provozovatele lodí opatření, která by v tomto směru mohl provozovatel lodí učinit.

3. Ustanovení odstavce 2 tohoto článku se rovněž vztahují na jakýkoli předmět, který patří občanu vysílajícího státu a pochází z nákladu lodí vysílajícího státu nebo třetího státu, který by byl nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímacího státu nebo dopraven do přístavu konzulárního obvodu.

4. Příslušné orgány přijímacího státu poskytnou konzulárnímu úředníku nezbytnou pomoc při všech opatřeních, jež je třeba učinit při poškození lodí.

5. Loď, která utrpěla poškození, její náklad a palubní zásoby nepodléhají na území přijímacího státu celním poplatkům, pokud nejsou vykládány k použití nebo spotřebě v tomto státě.

Článek 45

Ustanovení článků 40–44 této úmluvy se přiměřeně použijí na letadla vysílajícího státu.

Článek 46

Kromě funkcí stanovených touto úmluvou mohou konzulární úředníci, pokud je k tomu zmocní vysílající stát, vykonávat i jiné konzulár-

ní funkce, než jsou ty, které jsou uvedeny v této úmluvě, pokud nejsou v rozporu se zákonodárstvím přijímajícího státu.

Článek 47

Konzulární úřad může za konzulární úkony vybírat na území přijímajícího státu poplatky a dávky stanovené zákony a předpisy vysílajícího státu.

HLAVA V

Závěrečná ustanovení

Článek 48

1. Bez újmy na svých výsadách a imunitách mají všechny osoby požívající těchto výsad a imunit dbát zákonů a předpisů přijímajícího státu, včetně dopravních předpisů a předpisů o pojištění motorových vozidel, jsou rovněž povinny nevměšovat se do vnitřních věcí tohoto státu.

2. Konzulární místnosti nebudou používány způsobem, který by byl v rozporu s výkonem konzulárních funkcí.

Článek 49

1. Ustanovení této úmluvy se vztahují, pokud to souvislosti dovolují, rovněž na výkon konzulárních funkcí uskutečňovaný diplomatickými misemi.

2. Jména členů diplomatické mise pověřených prací v konzulárním oddělení nebo jinak pověřených výkonem konzulárních funkcí mise jsou písemně oznamována ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

Za

Československou socialistickou
republiku:

Ing. Bohuslav Chňoupek v. r.

3. Výsady a imunity členů diplomatické mise uvedených v odstavci 2 tohoto článku jsou i nadále upravovány pravidly mezinárodního práva o diplomatických stycích.

Článek 50

Konzulární úřad vysílajícího státu může po příslušném uvědomění přijímajícího státu vykonávat, pokud přijímající stát nevznesl námitky, konzulární funkce v přijímajícím státě za třetí stát.

Článek 51

Tato úmluva podléhá ratifikaci. Výměna ratifikačních listin bude provedena v Praze.

Článek 52

Tato úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po dni výměny ratifikačních listin a zůstane v platnosti, dokud ji jedna z vysokých smluvních stran nevypraví se šestiměsíční výpovědní lhůtou.

Na důkaz toho zmocnění vysokých smluvních stran tuto úmluvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Dáno v Damašku, dne 23. května 1979 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyku českém, arabském a francouzském. V případě odlišností výkladu mezi českým a arabským zněním bude rozhodující znění francouzské.

Za

Syrskou arabskou
republiku:

Abdul Halím Chaddám v. r.

102

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 24. června 1983

**o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou
o právní pomoci ve věcech občanských a trestních**

Dne 22. října 1980 byla v Athénách podepsána Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident Československé socialistické republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 16. června 1983.

Smlouva vstupuje v platnost na základě svého článku 49 odstavce 2 dnem 16. července 1983. Tímto dnem pozbývají platnosti Úmluva mezi Republikou

československou a Republikou řeckou o vzájemné právní ochraně a právní pomoci ve věcech občanských a obchodních, jakož i ve věcech pozůstalostních ze 7. dubna 1927, vyhlášená č. 40/1929 Sb., Úmluva mezi Republikou československou a Republikou řeckou o uznání a výkonu soudních rozhodnutí ze 7. dubna 1927, vyhlášená č. 41/1929 Sb., a Úmluva o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních mezi Republikou československou a Republikou řeckou ze 7. dubna 1927, vyhlášená č. 42/1929 Sb.

Český překlad Smlouvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

SMLOUVA

**mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci
ve věcech občanských a trestních**

Prezident Československé socialistické republiky a prezident Řecké republiky

vedení snahou dále rozvíjet přátelské vztahy a spolupráci mezi oběma státy a vedení přáním upravit po vzájemné dohodě právní pomoc v oblasti práva občanského a trestního,

se rozhodli uzavřít tuto smlouvu a za tím účelem jmenovali svými zmocněnci:

Prezident Československé socialistické republiky

Jeho Excelenci Andreje Barčáka, ministra zahraničního obchodu,

Prezident Řecké republiky

Jeho Excelenci Constantina Mitsotakise, ministra zahraničních věcí,

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, se dohodli takto:

ČÁST I

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Hlava 1

**PRÁVNÍ OCHRANA A PRÁVNÍ POMOC
V OBČANSKÝCH A TRESTNÍCH VĚCECH**

Článek 1

Právní ochrana

(1) Občané jedné smluvní strany požívají na území druhé smluvní strany stejné právní ochrany v osobních a majetkových věcech jako její vlastní občané.

(2) Občané jedné smluvní strany mohou vystupovat před orgány druhé smluvní strany činnými v občanských a trestních věcech. Mohou před těmito orgány hájit svá práva, podávat žádosti, návrhy na zahájení řízení a opravné prostředky za stejných podmínek jako občané této smluvní strany.

(3) Ustanovení této smlouvy o občanech smluvních stran se vztahují přiměřeně také na právnické osoby zřízené podle právního řádu jedné ze smluvních stran, které mají své sídlo na území této smluvní strany.

Článek 2

Právní pomoc

(1) Justiční orgány smluvních stran si poskytují ve věcech upravených touto smlouvou navzájem právní pomoc.

(2) Pro účely této smlouvy výraz „ve věcech občanských“ zahrnuje rovněž věci obchodní, rodinné a pracovní.

(3) Pro účely této smlouvy výraz „justiční orgán“ označuje každý orgán příslušný k projednání věcí upravených touto smlouvou podle právního řádu svého státu.

Článek 3

Rezsah právní pomoci

Smluvní strany si navzájem poskytují právní pomoc prováděním jednotlivých právních úkonů, zejména sepisováním, zasíláním a doručováním písemností, výsledkem svědků, účastníků řízení nebo obviněných, prováděním znaleckých posudků.

Článek 4

Způsob styku

(1) Justiční orgány smluvních stran se při provádění této smlouvy stýkají navzájem prostřednictvím příslušných ústředních orgánů, pokud tato smlouva nestanoví něco jiného.

(2) Pro účely této smlouvy se ústředními orgány rozumí:

- a) na straně Československé socialistické republiky:
 - Generální prokuratura Československé socialistické republiky,
 - ministerstvo spravedlnosti České socialistické republiky,
 - ministerstvo spravedlnosti Slovenské socialistické republiky;
- b) na straně Řecké republiky:
 - ministerstvo spravedlnosti Řecké republiky.

(3) Ústřední orgány smluvních stran používají při vzájemném styku při provádění této smlouvy svých úředních jazyků s překladem do francouzského nebo anglického jazyka.

Článek 5

Dožádání

(1) Dožádání musí obsahovat:

- a) označení dožadujícího orgánu,
- b) označení dožádaného orgánu,
- c) označení věci, ve které se o právní pomoc žádá,
- d) jména a příjmení účastníků, obviněných, obžalovaných nebo odsouzených a případně jejich zástupců, svědků, místo jejich bydliště nebo přechodného pobytu, jejich státní občanství a povolání, v trestních věcech podle možnosti místo a datum jejich narození a jména a příjmení rodičů; u právnických osob jejich název a sídlo,
- e) předmět dožádání a údaje, které jsou potřebné pro vyřízení dožádání,
- f) v trestních věcech také popis a označení soudně trestného činu.

(2) Dožádání a k němu připojené písemnosti musí být vyhotoveny v jazyku dožádané smluvní strany nebo musí být připojen překlad do tohoto jazyka nebo do jazyka francouzského nebo anglického. Každý překlad spojený s dožádáním musí být ověřen k tomu oprávněným tlumočnickem nebo diplomatickou misí nebo konzulárním úřadem jedné ze smluvních stran.

(3) Dožádání bude opatřeno vlastnoručním podpisem a otiskem úředního razítka.

Článek 6

Vyřízení dožádání

(1) Při vyřizování dožádání postupuje dožádaný orgán podle právního řádu svého státu. Může však na žádost dožadujícího orgánu provést dožádání způsobem v něm uvedeným, pokud to není v rozporu s právním řádem jeho státu.

(2) Jestliže dožádaný orgán není příslušný k vyřízení dožádání, postoupí je bezodkladně příslušnému orgánu a uvědomí o tom dožadující orgán.

(3) Jestliže adresa uvedená v dožádání není přesná nebo jestliže osoba, které se dožádání týká, na uvedenou adresu nebydlí, učiní dožádaný orgán opatření ke zjištění její správné adresy.

(4) Dožádaný orgán oznámí včas přímo dožadujícímu orgánu, na jeho žádost, místo a čas vyřizování dožádání.

(5) Po vyřízení dožádání dožádaný orgán na žádost vrátí spisy dožadujícímu orgánu. V případě, že není možno dožádání vyhovět, vrátí dožádaný orgán spisy dožadujícímu orgánu a současně oznámí důvody, pro které není možno dožádání vyřídit.

Článek 7

Doručování

Dožádaný orgán zařídí doručení písemností podle právního řádu svého státu, jestliže doručovaná

písemnost je sepsána v jazyku dožádané smluvní strany nebo je k ní připojen ověřený překlad do tohoto jazyka. Jinak dožádaný orgán doručí písemnost adresátovi, jestliže je ochoten ji dobrovolně přijmout.

Článek 8

Doklad o doručení

Doručení se prokáže potvrzením podepsaným příjemcem a opatřeným otiskem úředního razítka, datem a podpisem dožádaného orgánu nebo potvrzením vydaným tímto orgánem, kterým se prokazuje způsob, místo a čas doručení. Je-li doručovaná písemnost zaslána ve dvou vyhotoveních, může se její přijetí a doručení potvrdit na druhém stejnopise.

Článek 9

Doručování diplomatickými misemi nebo konzulárními úřady

Smluvní strany mohou doručovat písemnosti vlastním občanům také prostřednictvím svých diplomatických misí nebo konzulárních úřadů. V tomto případě nesmí být použito donucovacích prostředků.

Článek 10

Ochrana svědků a znalců

(1) Občan, který má pobyt na území jedné ze smluvních stran a který má být vyslechnut před orgánem druhé smluvní strany jako svědek nebo znalec, není povinen se na předvolání tohoto orgánu dostavit; předvolání proto nesmí obsahovat pohrůžku donucení pro případ nedostavení se.

(2) Svědek nebo znalec, který se dostavil na předvolání orgánu druhé smluvní strany, nesmí být na jejím území bez ohledu na své státní občanství trestně stíhán ani vzat do vazby ani na něm nesmí být vykonán trest uložený dříve soudem za soudně trestný čin, který spáchal před překročením státních hranic dožadující smluvní strany. Stejně tak nemůže být trestně stíhán ani v souvislosti s podáním svědeckých nebo znaleckých posudků.

(3) Svědek nebo znalec pozbude ochrany uvedené v odstavci 2 tohoto článku, jestliže neopustí území dožadující smluvní strany do sedmi dnů ode dne, kdy mu orgán, který ho předvolal, oznámil, že jeho přítomnost není dále potřebná. Do této lhůty se nepočítá doba, po kterou svědek nebo znalec nemohl opustit území této smluvní strany z důvodů na něm nezávislých.

(4) Předvolaný občan má právo na náhradu nákladů cesty a pobytu, jakož i ušlého výdělku a znalec kromě toho i na znalečné. V předvolání se uvede, jaké náhrady předvolanému patří. Na jeho žádost se mu poskytne záloha na náhradu výdajů.

Článek 11

Náklady právní pomoci

(1) Smluvní strany nebudou požadovat náhradu nákladů provedení žádaných úkonů právní pomoci kromě znalečného a jiných výdajů vzniklých v souvislosti s provedením znaleckých důkazů.

(2) Provedení důkazu znaleckým posudkem možno vázat na podmínku složení zálohy.

(3) Dožádaný orgán oznámí dožadujícímu orgánu na jeho žádost výši nákladů vzniklých vyřízením dožádání.

Článek 12

Odmítnutí právní pomoci

Poskytnutí právní pomoci může být odmítnuto, jestliže dožádaná smluvní strana má za to, že vyřízení dožádání by bylo v rozporu s jejím právním řádem nebo veřejným pořádkem nebo by byla ohrožena její svrchovanost nebo bezpečnost.

Článek 13

Právní informace

Ústřední justiční orgány smluvních stran si budou na žádost poskytovat informace o právních předpisech, které platí nebo platily na jejich území, spolu s jejich texty.

Článek 14

Platnost listin

(1) Listiny vydané nebo ověřené v předepsané formě a opatřené otiskem úředního razítka příslušného státního orgánu nebo úřední osoby (tumočníka, znalce) jedné smluvní strany nevyžadují na území druhé smluvní strany dalšího ověření. To platí i pro podpisy na listinách a pro podpisy, které byly ověřeny podle předpisů jedné ze smluvních stran.

(2) Listiny, které jsou na území jedné ze smluvních stran považovány za veřejné, mají na území druhé smluvní strany důkazní moc veřejných listin.

Článek 15

Zjišťování adres

Ústřední orgány smluvních stran si na žádost poskytnou podle možnosti pomoc při zjišťování adres osob, které se zdržují na jejich území, je-li to třeba k uplatnění práv jejich občanů.

Článek 16

Zasílání dokladů o osobním stavu

(1) Smluvní strany si navzájem zasílají výpisy z matrik o narození, o uzavření manželství a o úmrtí občanů druhé smluvní strany, jakož i sdělení o opravách a pozdějších zápisech v nich.

(2) Tyto výpisy a sdělení se zasílají z úřední povinnosti, bezplatně, diplomatickou cestou.

Hlava 2

NÁKLADY ŘÍZENÍ

Článek 17

Osvobození od složení žalobní jistoty

Občanům jedné smluvní strany, kteří vystupují před orgány druhé smluvní strany, pokud mají pobyt na území jedné ze smluvních stran, není možno uložit složení žalobní jistoty za náklady řízení jen z toho důvodu, že jsou cizinci nebo že na území druhé smluvní strany nemají pobyt.

Osvobození od poplatků a záloh

Článek 18

Občanům jedné smluvní strany se na území druhé smluvní strany poskytují osvobození od poplatků a nákladů řízení a jiné výhody, jakož i bezplatná právní pomoc, za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako občanům druhé strany.

Článek 19

(1) Osvědčení o osobních, rodinných a majetkových poměrech žadatele o výhody uvedené v článku 18 vydávají příslušné orgány smluvní strany, na jejímž území má žadatel bydliště.

(2) Nemá-li žadatel o tyto výhody bydliště ani přechodný pobyt na území žádné ze smluvních stran, může být osvědčení vydáno diplomatickou misí nebo konzulárním úřadem státu, jehož je žadatel občanem.

(3) Justiční orgán, který rozhoduje o žádosti o poskytnutí výhod uvedených v článku 18, může od orgánu, který osvědčení vydal, žádat doplňující údaje.

Článek 20

Jestliže příslušný orgán přiznal výhody uvedené v článku 18 této smlouvy občanovi druhé smluvní strany, vztahují se na celé řízení a také na řízení o výkonu rozhodnutí.

Článek 21

(1) Jestliže občan jedné ze smluvních stran podává žádost o přiznání výhod uvedených v článku 18 této smlouvy před příslušným orgánem druhé smluvní strany, může tak učinit před orgánem příslušným podle místa svého bydliště nebo přechodného pobytu. Tento orgán postoupí žádost spolu s osvědčením vydaným podle článku 19 této smlouvy příslušnému orgánu druhé smluvní strany.

(2) Žádost lze podat současně s návrhem na zahájení řízení.

ČÁST II

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ
JUSTIČNÍCH ORGÁNŮ

Článek 22

(1) Rozhodnutí justičních orgánů jedné smluvní strany v občanských věcech nemajetkové povahy budou uznávána na území druhé smluvní strany za podmínky, že nejsou v rozporu s touto smlouvou. To platí i pro rozhodnutí vydaná před tím, než tato smlouva vstoupila v platnost.

(2) Rozhodnutí justičních orgánů v občanských věcech majetkové povahy vydaná na území jedné smluvní strany budou uznána a vykonána na území druhé smluvní strany, jestliže byla vydána po vstupu v platnost této smlouvy. To platí i o rozhodnutích přiznávajících občanskoprávní nárok v trestním řízení.

Článek 23

(1) Rozhodnutí uvedená v článku 22 této smlouvy se uznají a vykonají za podmínek, že:

- a) rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo vydáno;
- b) uznání a výkonu nebrání výlučná pravomoc orgánů smluvní strany, na jejímž území se o uznání a výkon žádá;
- c) účastník, proti kterému bylo rozhodnutí vydáno a který se řízení nezúčastnil, byl podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, včas a řádně předvolán k účasti na řízení a v případě procesní nezpůsobilosti byl řádně zastoupen;
- d) rozhodnutí není v rozporu s rozhodnutím, které nabylo právní moci, vydaným dříve mezi týmiž účastníky, o téže nároku a na téže právním podkladě soudem smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí uznáno a vykonáno;
- e) před orgánem dožádané smluvní strany neprobíhá řízení mezi týmiž účastníky a o téže věci, které bylo zahájeno jako prvé;
- f) smluvní strana, na jejímž území se o uznání nebo výkon žádá má za to, že uznáním nebo výkonem nebude ohrožena její svrchovanost nebo bezpečnost nebo veřejný pořádek.

(2) Předběžně vykonatelná rozhodnutí a předběžná opatření lze v dožádaném státě uznat a vykonat, i když podléhají řádným opravným prostředkům, jestliže mohou být v tomto státě vydána a vykonána.

Článek 24

O uznání a nařízení výkonu rozhodnutí rozhoduje justiční orgán smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí uznáno nebo vykonáno.

Článek 25

(1) Návrh na uznání nebo nařízení výkonu rozhodnutí je možno podat přímo příslušnému justičnímu orgánu strany, na jejímž území se má rozhodnutí uznat nebo vykonat, nebo justičnímu orgánu, který ve věci rozhodl jako orgán prvního stupně; v tomto případě se návrh postoupí orgánu druhé smluvní strany způsobem uvedeným v článku 4 této smlouvy.

(2) K návrhu se připojí:

- a) rozhodnutí justičního orgánu nebo ověřený opis tohoto rozhodnutí s potvrzením o právní moci a o vykonatelnosti, pokud to nevyplývá ze samotného znění rozhodnutí;
- b) doklad o tom, že účastník, proti kterému bylo rozhodnutí vydáno a který se řízení nezúčastnil, byl podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, řádně a včas předvolán k účasti na řízení a v případě procesní nezpůsobilosti byl řádně zastoupen, pokud to nevyplývá ze samotného znění rozhodnutí;
- c) ověřený překlad návrhu i písemností uvedených pod písmeny a) a b) tohoto odstavce do jazyka dožadované smluvní strany nebo do jazyka francouzského nebo anglického.

Článek 26

(1) Justiční orgán, který rozhoduje o návrhu na uznání a výkon rozhodnutí, zkoumá, zda jsou splněny podmínky uvedené v článku 23 této smlouvy.

(2) Justiční orgán smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí uznáno nebo vykonáno, postupuje podle právního řádu svého státu.

Článek 27

(1) Jestliže bylo účastníku osvobozenému od složení žalobní jistoty za náklady řízení podle článku 17 této smlouvy uloženo rozhodnutím justičního orgánu jedné smluvní strany, které nabylo právní moci, uhradit náklady řízení, toto rozhodnutí se na návrh oprávněné osoby vykoná na území druhé smluvní strany bezplatně.

(2) Návrh a jeho přílohy budou vyhotoveny podle článku 25 této smlouvy.

(3) Justiční orgán, který rozhoduje o nařízení výkonu podle odstavce 1 tohoto článku, se omezí na zjištění, zda rozhodnutí o nákladech nabylo právní moci a je vykonatelné.

Článek 28

Orgán smluvní strany, na jejímž území náklady řízení zálohoval stát, požádá příslušný justiční orgán druhé smluvní strany, aby náklady a poplatky vymohl. Justiční orgán vybranou částku odevzdá diplomatické misi nebo konzulárnímu úřadu smluvní strany, jejíž orgán o vymození požádal.

TRESTNÍ VĚCI

ČÁST III

Trestní stíhání

Hlava 1

Článek 29

(1) Každá smluvní strana se zavazuje, že na žádost druhé smluvní strany zahájí podle svého právního řádu trestní stíhání proti svému občanovi, který na území druhé smluvní strany spáchal soudně trestný čin.

(2) K žádosti o stíhání se připojí spisy týkající se věci, všechny dostupné důkazní prostředky, údaje o způsobené škodě a text trestních předpisů použitelných na čin podle právního řádu platného v místě spáchání.

(3) Smluvní strana, která zahájila trestní stíhání, bezodkladně oznámí druhé smluvní straně výsledek trestního řízení. Bude-li vydán pravomocný rozsudek, zašle se na žádost jeho opis.

(4) Nároky poškozených na náhradu škody uplatněné před předáním trestního stíhání u justičního orgánu dožadující smluvní strany budou projednány v řízení na území dožadované smluvní strany.

Hlava 2

VYDÁVÁNÍ

Článek 30

Povinnost k vydání

(1) Smluvní strany se zavazují, že za podmínek stanovených v této smlouvě si na žádost vydají k provedení trestního řízení nebo k výkonu trestu osoby, které se zdržují na jejich území.

(2) Vydání k provedení trestního řízení je přípustné pouze pro činy soudně trestné, za které může být uložen podle právních řádů obou smluvních stran trest odnětí svobody na dobu přesahující jeden rok.

(3) Vydání k výkonu trestu je přípustné pouze pro činy soudně trestné podle právních řádů obou smluvních stran, pro které byla vyžádána osoba odsouzena k trestu odnětí svobody nejméně na šest měsíců nebo k trestu těžšímu.

(4) S výjimkou ustanovení článku 31 písm. a), c) a d) nelze odmítnout vydání osob, které se dopustily protiprávních činů proti bezpečnosti civilního letectví ve smyslu ustanovení Úmluvy o potlačení protiprávního zmocnění se letadel, podepsané 16. 12. 1970 v Haagu a Úmluvy o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví, podepsané 23. 9. 1971 v Montrealu, jakož i osob, které se dopustily protiprávních činů ve smyslu ustanovení ostatních mezinárodních úmluv proti terorismu, jejichž smluvními stranami jsou nebo budou Československá socialistická republika i Řecká republika.

(5) Týká-li se žádost o vydání několika různých soudně trestných činů, za které lze uložit podle právních řádů obou smluvních stran trest odnětí svobody, avšak z nichž některé nesplňují podmínky pro vydání uvedené v odstavcích 2. a 3, dožádaná strana může povolit vydání rovněž pro tyto soudně trestné činy.

Článek 31

Odmítnutí vydání

Vydání je nepřipustné, jestliže:

- a) vyžadovaná osoba je občanem dožádané smluvní strany k datu doručení žádosti o vydání;
- b) čin byl spáchán na území dožádané smluvní strany;
- c) podle právního řádu dožádané smluvní strany trestní řízení nemůže být zahájeno nebo rozsudek nemůže být vykonán z důvodu promlčení nebo z jiných zákonných důvodů, majících stejné důsledky;
- d) vydání není přípustné podle právního řádu dožádané smluvní strany;
- e) proti osobě, jejíž vydání se žádá, byl pro týž soudně trestný čin na území dožádané smluvní strany vynesen pravomocný rozsudek nebo trestní řízení bylo zastaveno;
- f) podle právního řádu jedné ze smluvních stran se trestní stíhání zahajuje pouze na návrh poškozeného.

Článek 32

Žádost o vydání

(1) Žádost o vydání musí obsahovat jméno a příjmení osoby, jejíž vydání se žádá, datum a místo jejího narození, její státní občanství, její bydliště, údaje o spáchaném činu a o škodě, byla-li způsobena.

(2) K žádosti o vydání k trestnímu řízení se připojí ověřený opis zatýkacího rozkazu, nebo jiné listiny mající stejnou platnost, popis spáchaného činu a znění ustanovení právních předpisů, která se vztahují na čin spáchaný vyžadovanou osobou. Jde-li o soudně trestný čin proti majetku, oznámí se také výše škody, byla-li způsobena.

(3) K žádosti o vydání k výkonu trestu se připojí ověřený opis rozsudku, který nabyt právní moci, jakož i znění ustanovení právních předpisů, podle kterých se posuzuje spáchaný čin. Jestliže odsouzený již vykonal část trestu, oznámí se, jakou část vykonal.

(4) Dožadující smluvní strana není povinna připojit k žádosti o vydání důkazy o vině vyžadované osoby.

Článek 33

Zatčení za účelem vydání

V případě, že žádost o vydání je dostatečně odůvodněna podle této smlouvy, dožádaná smluvní

strana bezodkladně učiní potřebná opatření podle svého právního řádu k zatčení osoby, jejíž vydání se žádá.

Článek 34

Doplnění žádosti o vydání

(1) Jestliže žádost o vydání neobsahuje všechny potřebné údaje, může dožádaná smluvní strana požádat o doplňující údaje a určit lhůtu do dvou měsíců k jejich zaslání. Tato lhůta může být z oprávněných důvodů prodloužena.

(2) Jestliže dožadující smluvní strana nezašle žádané doplňující údaje v určené lhůtě, může dožádaná smluvní strana zatčenou osobu propustit.

Článek 35

Předběžné zatčení

(1) Zatčení se může provést i před obdržení žádosti o vydání, jestliže dožadující smluvní strana o to výslovně požádá a oznámí, že byl vydán zatýkací rozkaz nebo jiná listina mající stejnou platnost anebo rozsudek, na základě kterého bude žádat o vydání. Žádost o předběžné zatčení se může podat poštou, telegraficky nebo jiným způsobem zachycujícím obsah žádosti písemně.

(2) V naléhavých případech a jestliže spáchaný čin je mimořádně závažný, příslušné orgány smluvních stran mohou i bez žádosti podle odstavce 1 předběžně zatknout osobu zdgržující se na jejich území, která podle jejich informací spáchala na území druhé smluvní strany soudně trestný čin, pro který je vydání možné.

(3) Druhá smluvní strana musí být o zatčení podle předchozích odstavců bezodkladně vyrozuměna.

Článek 36

Propuštění předběžně zatčené osoby

(1) Osoba zatčená podle článku 35 odst. 1 této smlouvy může být propuštěna, jestliže žádost o vydání nedojde do jednoho měsíce po oznámení předběžného zatčení dožadující smluvní straně.

(2) Osoba zatčená podle článku 35 odst. 2 této smlouvy bude propuštěna, jestliže žádost o vydání nebo o předběžné zatčení podle článku 35 odst. 1 nedojde do dvaceti dnů po oznámení zatčení dožadující smluvní straně.

Článek 37

Odklad vydání

Jestliže osoba, jejíž vydání se žádá, je trestně stíhána nebo má vykonat trest za jiný soudně trestný čin spáchaný na území dožádané smluvní strany, vydání se může odložit do skončení trestního stíhání nebo do skončení výkonu trestu nebo do upuštění od potrestání nebo prominutí výkonu trestu.

Článek 38**Dočasné vydání**

(1) Jestliže odklad vydání podle článku 37 této smlouvy může být příčinou promlčení nebo závažných těžkostí trestního stíhání, osoba, jejíž vydání se žádá, může být dožadující smluvní straně vydána dočasně.

(2) Dočasně vydaná osoba musí být bezodkladně vrácena po provedení procesních úkonů, pro které byla vydána, nejpozději však do tří měsíců ode dne dočasného vydání.

Článek 39**Několik žádostí o vydání**

Jestliže o vydání téže osoby žádá několik států, dožádaná smluvní strana rozhodne, které žádosti vyhoví. Přihlédne při tom zejména ke státnímu občanství vyžadované osoby, povaze spáchaného činu a místu jeho spáchání, jakož i k pořadí doručení jednotlivých žádostí.

Článek 40**Meze trestního stíhání vydané osoby**

(1) Bez souhlasu dožádané smluvní strany nesmí být vydaná osoba trestně stíhána ani na ní nesmí být vykonán rozsudek pro jiný soudně trestný čin, spáchaný před vydáním, než pro který bylo vydání povoleno.

(2) Bez souhlasu dožádané smluvní strany nesmí být vydaná osoba vydána do třetího státu.

(3) Souhlas dožádané smluvní strany není potřebný, jestliže:

- a) vydaná osoba neopustí do jednoho měsíce po skončení trestního stíhání nebo po výkonu trestu území dožadující smluvní strany; do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou nemohla vydaná osoba opustit území dožadující smluvní strany nezávisle na své vůli;
- b) vydaná osoba opustila území dožadující smluvní strany a znovu se na toto území dobrovolně vrátila.

Článek 41**Předání vydané osoby**

Dožádaná smluvní strana oznámí dožadující smluvní straně místo a čas vydání vyžadované osoby. Jestliže dožadující smluvní strana nepřeveze vydanou osobu do deseti dnů od data stanoveného pro vydání, může být tato osoba propuštěna. Na žádost jedné ze smluvních stran může být tato lhůta prodloužena o dalších deset dnů.

Článek 42**Opakované vydání**

Vyhne-li se vydaná osoba trestnímu stíhání nebo výkonu trestu a vrátí-li se na území dožádané

smluvní strany, bude na novou žádost vydána bez předložení písemností uvedených v článku 32 této smlouvy.

Článek 43**Sdělení výsledků trestního řízení**

Dožadující smluvní strana oznámí dožádané smluvní straně výsledek trestního řízení proti vydané osobě. Byl-li proti této osobě vynesen rozsudek, zašle se na žádost, po nabytí právní moci, jeho opis.

Článek 44**Průvoz**

(1) Jedna smluvní strana povolí na žádost druhé smluvní strany přes svoje území průvoz osoby, která byla vydána třetím státem smluvní straně žádající o průvoz. Žádost o povolení průvozu může být odmítnuta z důvodů uvedených v článku 31 této smlouvy.

(2) Žádost o povolení průvozu se podává a projednává jako žádost o vydání.

(3) Orgány dožádané smluvní strany provedou průvoz na jejím území způsobem, který považují za nejvhodnější.

Článek 45**Náklady vydání a průvozu**

Náklady spojené s vydáním nese smluvní strana, na jejímž území vznikly. Náklady průvozu nese dožadující smluvní strana.

Článek 46**Vydání věcí**

(1) Dožadující smluvní straně se vydají věci, které byly použity ke spáchání soudně trestného činu, pro který je vydání podle této smlouvy možné, jakož i věci, které pachatel takovým soudně trestným činem získal, a pokud těmito věcmi nakládal, jejich prohodnota, nebo věci, které mohou sloužit jako důkaz; tyto věci se vydají i v tom případě, kdy k vydání nemůže dojít.

(2) Dožádaná smluvní strana může dočasně odložit vydání žádaných věcí, jsou-li zapotřebí v jiném trestním řízení.

(3) Práva třetích osob k vydaným věcem zůstávají nedotčena. Po skončení trestního řízení vrátí dožadující smluvní strana tyto věci dožádané smluvní straně, aby mohly být vráceny oprávněným osobám. V odůvodněných případech a se souhlasem dožádané smluvní strany mohou být věci vráceny oprávněným osobám přímo.

Hlava 3

**ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O PRÁVNÍ POMOCI
V TRESTNÍCH VĚCECH****Článek 47****Oznamenání odsouzení**

(1) Smluvní strany si navzájem podají zprávy o rozsudcích v trestních věcech, které soudy jedné smluvní strany vynesly nad občany druhé smluvní strany a které nabyly právní moci.

(2) Na základě odůvodněné žádosti si smluvní strany oznámí odsuzující rozsudky nad osobami, které nejsou občany dožadující smluvní strany.

(3) Smluvní strany si na žádost zasílají otisky prstů osob, uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku.

Článek 48**Výpisy z rejstříku trestů**

Orgány trestní evidence smluvních stran zaslou v souladu s jejich právním řádem justičním orgánům druhé smluvní strany, na jejich žádost, výpisy z rejstříku trestů.

ČÁST IV**ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ****Článek 49**

(1) Tato smlouva bude ratifikována. Výměna ratifikačních listin bude provedena v Praze.

Za

Československou socialistickou republiku:

Andrej Barčák v. r.

(2) Tato smlouva vstoupí v platnost třicátým dnem po výměně ratifikačních listin.

Článek 50

Tato smlouva se uzavírá na neomezenou dobu. Každá smluvní strana může Smlouvu vypovědět písemným oznámením diplomatickou cestou. Výpověď nabývá účinnosti šest měsíců po přijetí jejího oznámení druhou smluvní stranou.

Článek 51

Dnem vstupu této smlouvy v platnost pozbývají platnosti:

- a) Úmluva mezi Republikou československou a Republikou řeckou o vzájemné právní ochraně a právní pomoci ve věcech občanských a obchodních, jakož i ve věcech pozůstalostních ze 7. dubna 1927,
- b) Úmluva mezi Republikou československou a Republikou řeckou o uznání a výkonu soudních rozhodnutí ze 7. dubna 1927,
- c) Úmluva o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních mezi Republikou československou a Republikou řeckou ze 7. dubna 1927.

Na důkaz toho zmocněnci obou smluvních stran tuto smlouvu podepsali a připojili k ní své pečeti.

Dáno v Athénách, dne 22. října 1980 ve dvou původních vyhotoveních v jazyku francouzském.

Za

Řeckou republiku:

Constantin Mitsotakis v. r.

103

REDAKČNÍ SDĚLENÍ

o opravě tiskové chyby

ve vyhlášce ministerstva práce a sociálních věcí České socialistické republiky
a ministerstva školství České socialistické republiky, kterou se mění a doplňuje vyhláška
č. 93/1979 Sb., o odměňování a hmotném zabezpečení žáků a učňů připravujících se na dělnická
povolání v učebních a studijních oborech, ve znění pozdějších předpisů,
v českém vydání

Text § 4 odst. 2

otisktný na straně 599 má správně znít:

„v kategori B

„v kategori B

ostatní učební

ostatní učební

obory

30—80 50—120 700—150“

obory

30—80 50—120 100—150“.

Redakce